

целия свят, се раздира непрекъснато от мълнии, и става още по-зловеща от това, че никакъв гръм не трясва, след внезапните блясъци. Навярно някъде далеч беснее още по-силна буря, дето небето се къса от светкавици, а земята, продънена, кънти като в първия ден на хаоса. Отвреме навреме, в бързите мигновения на неочаквана тишина, се чува как скърцат, стенат и шумят брястовете, като че цяла огромна гора се превива и бучи страховито. Всичко се е притаило — и вълн, и тук, в кръчмата, дето сякаш са останали единствените живи хора в света. Ала постепенно вятърът почва да ослабва, затихва, отминава другаде и изведнаж рука пороен дъжд. Той пада на гъсти, отвесни, дебели жици, които се забиват яростно в земята, с равен плясък на огромна, стичаща се вода. Мрачината слабо просветва, и мълчаливите мълнии лъкатят вече само в края на хоризонта.

В кръчмата е пълно, задушно и морише на мокра вълна. Отвълн, неколцина селяни, застигнати от дъжда, стоят под стряхата. Други са се настанили вътре по масите, или чакат до вратата. В ъгъла Паскал и кантонера се черпят и разговарят